Р Е Ш Е Н И Е
№ 45173

гр. София, 17.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 35 състав,** в публично заседание на 28.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **8899** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 107, ал. 4 във вр. чл. 144, ал. 1 във вр. чл. 156 и сл. от ДОПК във вр. чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ.

Производството е образувано по жалба на Н. Т. К., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], вх. В партер срещу Акт за установяване на задължения по чл. 107,ал.3 от ДОПК рег.№ 230/ДСЦ25- ГР94-5786/2/17.04.2026г , издаден от П. В. , на длъжност „ старши инспектор" и действащ в качеството си на орган по приходите в отдел „Общински приходи - С. / Т. " (накратко АУЗД), с който за периода от 15.04.2023 г. до датата на издаване на акта 17.04.2026год. са установени публични задължения за лихви върху данък наследство, в общ размерна 7546,84евро/14 760,33 лв. АУЗД е потвърден с решение № СФД26-РД28-121/18.06.2026 г. на В. Г. Н. - директор на дирекция „Общински приходи" към направление „Финанси " при Столична община, съгласно Заповед рег. № СОА26-РД15- 2546/30.01.2026 г. на кмета на Столична община, и на основание чл.107, ал.4 от ДОПК във връзка с чл.4, ал.5, хипотеза втора от ЗМДТ, в качеството си на решаващ орган по смисъла на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). Моли се отмяна на АУЗД като незаконосъобразен, както и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът директор на дирекция „Общински приходи" към направление „Финанси " при Столична община оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, като се приемат съображенията за потвърждаване на акта с горецитираното решние, постановено от него. Претендира деловодни разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено от жалбоподателя.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК във вр. чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, поради което следва да се разгледа по същество.
Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на РА в обжалваната част по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:
От материалите по делото се установява безспорното, че на основание чл.107, ал. 3 от ДОПК и съгласно подадени декларации по чл.32от ЗМДТ с вх. №ДСЦ25-ГР94-5786/ 15.12.2025г. и ДСЦ26-ГР94-488/10.03.2026г. за наследство открито след смъртта на Х. А. К.,[ЕГН], дата на смърт 15.04.2023год. , е установено , че Н. Т. е придобила имущество подлежащо на облагане с данък върху наследството. Спрямо същата е издаден спорният АУЗД с рег. №230/ДСЦ25-ГР94-5786/2/17.04.2026г. от местен орган по приходите в отдела, с който за да периода от 15.04.2023 г. до датата на издаване . на акта 17.04.2026год. са установени публични Задължения за лихви върху данък наследство, в общ размерна 7546,84евро/14 760,33 лв. Административният орган взема предвид, че основанието и размера на определените лихви са изчислени на база на посочени собствени данни в декларация по чл. 32 вх. №ДСЦ25-ГР94-5786/ 15.12.2025г. и вх. №ДСЦ26-ГР94-488/ 10.03.2026г. от страна на жалбоподателя. Взето е предвид, че жалбоподателя е погасила с платежно нареждане вх. № 722400053854/13.03.2026 г. определената главница на данъка от 47 038,36 лв. / 24 050,33 евро. Направени са, по принцип правилни, правни изводи, че съгласно чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ, че просрочените данъци се събират заедно с лихвите по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, по реда на ДОПК във вр. чл. 175, ал. 1 от ДОПК. Както в АУЗД, така и в потвърждаващото го административно решение са направени общи теоретични разсъждения за естеството на лихвата за забава, за нейното погасяване, като липсват съществени мотиви за кова, от кой момент се дължи лихва в случая, за да се прецени, дали тя е правилно начислена. В този смисъл са и възраженията по жалбата. Както чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ, така и препратката в него - чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания свързват начисляването на лихвата с юридическия факт – неплащане на данъка в срок. По-конкретно, лихвата започва да тече от възникването на задължението за плащане на данъка, което задължение се определя от различните закони. В конкретния случай отношенията по заплащане на данък върху наследството се определят от чл. 29 и сл. от ЗМДТ. С оспорения АУЗД, и потвърждаващото го административно решение, възникването на задължението за плащане на данък върху наследството, се определя с откриване на наследството на наследодателя - Х. А. К., починал на 15.04.2023год. , а крайният период на начисляването на лихвата се определя с датата на плащане на главницата на данъка от жалбоподателя – 13.03.2026 г. Така периодът на лихвата е определен на 15.04.2023 г. – 13.03.2026 г. , като на тази база е определен и размерът на дължимата лихва - 47 038,36 лв. / 24 050,33 евро. Чл. 31 и чл. 32 от ЗМДТ задължават наследниците да подадат декларация в 6-месеченсрок от датата на откриване на наследството, или в 6-месеченсрок от датата на узнаване за откриване на наследството - за наследниците, които не са съпруг, низходящ, родител, брат или сестра. В АУЗД се цитира чл. 33, ал. 3 от ЗМДТ, според който правата и задълженията на наследодателя, които не са установени по основание или размер, се декларират, но се оценяват и вземат предвид при определяне на облагаемата наследствена маса след установяването им по основание и размер. В тези случаи дължимият данък се преизчислява. Органът по приходите посочва, че конкретният случай попада в цитираната хипотеза. С. тълкуване на посочените разпоредби налага извод, че законът включва в фактическия състав на възникването на задължението за плащане на данъка върху наследството – неговото деклариране. Декларирането елемент на фактическия състав, както в хипотезите на чл.

31 и чл. 32, когато се декларира установено по основание и размер наследство, така и в хипотезата на чл. 33, ал. 3, когато се декларира неустановено по основание и размер наследство, какъвто е настоящият случай. По делото няма данни декларирането да не е в срок. Видно от разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗМДТ, законът включва още един елемент във фактическия състав на възникването на задължението за плащане на данъка върху наследството – съобщението от органа по приходите – данъкът се плаща в 2-месечен срок от връчване на съобщението. Или, данъкът става изискуем и лихва за забава започва да се начислява върху него, след изтичането на 2-месечн срок от връчване на съобщението. В конкретния случай, съобщението е обжалваният АУЗД, който е връчен на жалбоподателя на 22.04.2026 г.

Предвид всичко изложено до тук, следва да се приеме, че обжалваният АУЗД неправилно изчислява периода и размера на лихвата. Ето защо, на основание чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ във вр. чл. 160, ал. 1, предл. 1 от ДОПК, съдът приема, че жалбата следва да се уважи.

На основание чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ във вр. чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, на жалбоподателя следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 1 005,11 евро.

Прилагайки чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, съдът не приема възражението по чл. 161, ал. 2 от ДОПК на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя от 1 000 евро. Съгласно разпоредбата на чл. 161, ал. 2 от ДОПК съдът може да редуцира адвокатското възнаграждение при неголяма фактическа и правна сложност на делото, но не по-малко от минимума по чл. 36 от ЗАдв. В конкретния случай минимумът е 1 135,87 евро.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ , по жалба на Н. Т. К., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], вх. В партер, Акт за установяване на задължения по чл. 107,ал.3 от ДОПК рег.№ 230/ДСЦ25- ГР94-5786/2/17.04.2026г , издаден от П. В. , на длъжност „ старши инспектор" и действащ в качеството си на орган по приходите в отдел „Общински приходи - С. / Т. " , с който за периода от 15.04.2023 г. до датата на издаване на акта 17.04.2026год. са установени публични задължения за жалбоподателя за лихви върху данък наследство, в общ размерна 7546,84евро/14 760,33 лв.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на жалбоподателя Н. Т. К., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], вх. В партер, на осн. чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ във вр. чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, сумата 1 005,11 евро деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.